

ІГНАТЕНКО Г. П.

НИМИ ПИШАЄТЬСЯ НАШЕ МІСТО

Місто Конотоп пишається видатними спортсменами-земляками: Михайлом Маміашвілі - олімпійським чемпіоном з греко-римської боротьби, Іриною Сухоруковою - чемпіонкою світу з карате, Ігорем Тельним - володарем Кубка України зі стендової стрільби, Людмилою Судак - рекордсменкою світу з бігу на 3000 метрів, Тетяною Довженко - чемпіонкою України з бігу на 400 метрів, Ніною Чалою - чемпіонкою України з лижних гонок. Кожен з них заслуговує на окрему розповідь.

А герой нашого дослідження сьогодні - Михайло Маміашвілі.

Заслужений майстер спорту, Заслужений тренер Росії, олімпійський чемпіон. Народився 21 листопада 1963 року в місті Конотопі Сумської області на Україні. Батько - Маміашвілі Герасі Арчілович (1937-1997). Мати - Маміашвілі Віра Григорівна (1938 р.н.). Дружина - Маміашвілі Маргарита Володимирівна (1962 р.н.). Діти: Маміашвілі Тамара (1984 р. н.), Маміашвілі Тетяна (1989 р. н.), у 2012 році народився син.

Займатися класичною боротьбою Михайло почав у рідному Конотопі в 13 років. Перший тренер - Єфремов Анатолій Семенович. З 1970 року по 1978 навчався в Конотопській загальноосвітній школі № 7. У його рідній школі знаходиться музей, присвячений місту Конотопу, де є інформація про його легендарних жителів, у тому числі і про Михайла Маміашвілі. У 1974 році почав займатися класичною боротьбою в ДЮСШ. У 1978 році він переїхав до Москви, де продовжив заняття боротьбою в борцівському центрі олімпійської підготовки "Трудові резерви" під керівництвом тренера Е.К. Задиханова. У 1986 році закінчив Омський державний інститут фізичної культури, отримавши спеціальність тренера-викладача.

З 1981 року Михайло Маміашвілі виступає за Центральний спортивний клуб Армії. У 1983 році в Києві він стає чемпіоном світу з боротьби серед дорослих у ваговій категорії 74 кг. Тоді наймолодший учасник турніру був названий журналістами найтехнічнішим борцем чемпіонату. Незважаючи на молодість, Михайло до цього моменту вже мав титули переможця III Всесоюзних ігор молоді (1982), чемпіона світу серед юніорів, чемпіона VIII літньої Спартакіади народів СРСР, а в 1983 році став чемпіоном СРСР.

У 1984 році Михайло Маміашвілі знову стає першим на чемпіонаті СРСР і в тому ж році виграє Кубок світу у Фінляндії, змагання "Дружба-84", завойовує бронзову медаль на першості Європи.

У 1985 році на Суперкубку в місті Токіо він посів найвищу сходинку на п'єдесталі пошани, а в Норвегії знову став чемпіоном світу. Йому був вручений пояс чемпіона світу з класичної (нині греко-римської) боротьби. У 1986 році Михайло Маміашвілі завойовує в Греції звання чемпіона Європи та в Угорщині - чемпіона світу. За підсумками року йому, як кращому борцеві світу, був вручений золотий пояс, заснований Міжнародною федерацією боротьби.

У 1988 році в Норвегії Михайло Маміашвілі перемагає на чемпіонаті Європи, а на Олімпійських іграх в Сеулі стає олімпійським чемпіоном у ваговій категорії 82 кг. Він знов визнається кращим борцем світу й нагороджується другим золотим поясом Міжнародної федерації боротьби. У 1989 році у Фінляндії перемагає на чемпіонаті Європи.

За час своєї спортивної кар'єри Михайло Маміашвілі неодноразово обирався капітаном збірної команди СРСР.

У 1991 році він пішов з великого спорту і з 1992 року перейшов на тренерську роботу. У тому ж році на Олімпійських іграх М. Г. Маміашвілі виступив як головний тренер збірної команди СНД з боротьби. З 1995 року він - віце-президент Федерації спортивної боротьби Росії, в 1997 році стає її президентом. У листопаді 1998 року наказом міністра оборони РФ він призначений начальником Центрального спортивного клубу Армії.

М. Г. Маміашвілі - Заслужений майстер спорту СРСР (1984), Заслужений тренер СРСР і Росії (1992), член виконкому Міжнародної федерації боротьби (FILA), кандидат педагогічних наук (1998). Нагороджений орденами Дружби народів (1989), "Знак Пошани" (1985), орденом "За заслуги перед Вітчизною" II ступеня (1997), іншими нагородами. Має військове звання полковника.

Є автором та співавтором низки науково-методичних робіт і публікацій, в тому числі "Цільова комплексна програма підготовки збірної команди Росії з греко-римської боротьби до Олімпійських ігор 2000 року" (1996), "Функціональна схема управління процесом вдосконалення у видах єдиноборств" (1998), "Методика швидкісно-силової підготовки борців" (1998), "Система комплексного контролю у видах єдиноборств" (1998).

Віце-президент Олімпійського комітету Росії з 2001 року.

Нагороджений орденами Дружби народів (1989), "Знак Пошани" (1985), "За заслуги перед Вітчизною" II ступеня (1997) і I ступеня (2001), іншими нагородами.

Михайлу Маміашвілі присвоєно звання "Почесний громадянин Конотопа". Ця нагорода була вручена на урочистому засіданні підведення річних підсумків "Осіннє золото"

Виступаючи зі словами подяки, Михайло Маміашвілі зазначив: "Для мене це величезна честь і величезна відповідальність. Я вважаю, що це лише аванс і ми зробимо все, щоб наше місто в найближчому майбутньому було ще красивішим, жилося в ньому ще радісніше. Щоб на цій землі росли великі сини, великі українці, які прославляли ті традиції, які століттями тут закладені, прославляли Україну на чемпіонатах Європи, світу та Олімпійських іграх. Спасибі моєму першому тренеру Анатолію Семеновичу Єфремову, моїм друзям, які живуть в цьому місті й намагаються підтримати ці маленькі починання".

Іменем Михайла Маміашвілі в Конотопі названі ДЮСШ та стадіон "Юність"

Керівник: Ткаченко Л. М.